

Sygn. akt IV U 1288/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

odwołania M. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 2 października 2012 roku nr (...)

w sprawie M. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1288/12

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 27 marca 2013 r.

Decyzją z dnia 2 października 2012 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił M. C. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia

14 września 2012 r. stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniosła M. C., domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, że od 15 lat leczy się z powodu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa odcinka szyjnego

i lędźwiowo-krzyżowego, a od lutego 2011 r. pozostaje również w leczeniu ortopedycznym

z powodu schorzeń lewego stawu kolanowego. W listopadzie 2011 r. usunięto jej róg tylny łękotki przyśrodkowej, zalecając kontynuowanie leczenia neurologicznego i ortopedycznego, a także leczenie kardiologiczne w związku z dolegliwościami bólowymi w klatce piersiowej. Odwołująca podkreśliła, że w związku z pogarszającym się wzrokiem pozostaje też

w leczeniu okulistycznym. Wskazując na schorzenia układu ruchu zaakcentowała, że ciągle nasilenie dolegliwości bólowych uniemożliwia jej wykonywanie pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, wskazał, że odwołanie nie wnosi żadnych nowych okoliczności, które miałyby wpływ na zmianę orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołująca M. C., urodzona (...), ma wykształcenie podstawowe, ostatnio zaś była zatrudniona w charakterze pracownika fizycznego.

Od 30 kwietnia 1995 r. ubezpieczona pobierała rentę według III grupy inwalidów, a następnie rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, wypłacaną jej do 31 sierpnia 2001 r. Na okres od 23 sierpnia 2011 r. do 16 sierpnia 2012 r. przyznano ubezpieczonej świadczenie rehabilitacyjne.

W dniu 20 lipca 2012 r. odwołująca wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zaskarżoną decyzją z dnia 2 października 2012 r. ZUS Oddział w T. odmówił M. C. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 14 września 2012 r. stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

(okoliczności bezsporne)

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Lekarz Orzecznik ZUS w opinii lekarskiej z dnia 6 sierpnia 2012 r. stwierdził u wnioskodawczyni:

- przewlekłą niedomogę bólowo- czynnościową kręgosłupa szyjnego i L-S oraz stawów kolanowych na tle zmian zwyrodnieniowo- przeciążeniowych,
- stan po artroskopii kolana lewego,
- chorobę niedokrwienną serca CCS II,
- żylaki podudzi.

W konsekwencji, Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy od 17 sierpnia 2012 r. na okres do 31 sierpnia 2013 r.

Na skutek zarzutu wadliwości tego orzeczenia, sprawa skierowana została do Komisji Lekarskiej ZUS, która w opinii lekarskiej z dnia 14 września 2012 r. stwierdziła u wnioskodawczyni:

- przewlekłą niedomogę bólowo- czynnościową kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego oraz stawów kolanowych na tle zmian zwyrodnieniowo- przeciążeniowych,
- stan po artroskopii kolana lewego.

W konsekwencji, Komisja Lekarska ZUS uznała, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

Orzeczenie to legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

dowód:

- orzeczenie Lekarza Orzecznika z dnia 06.08.2012 r.- k. 47 cz. I akt ZUS,

- orzeczenia Komisji Lekarskiej z dnia 14.09.2012 r.- k. 48-49 cz. I akt ZUS,

W celu stwierdzenia czy i w jakim stopniu odwołująca jest niezdolna do pracy oraz kiedy powstała niezdolność do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: lek. med.J. S. specjalisty chirurga ortopedy-traumatologa, lek. med.

P. M.- specjalisty kardiologa i lek. med. J. S. specjalisty neurologa.

W pisemnej opinii z dnia 29 stycznia 2013 r. biegli sądowi chirurg ortopeda- traumatolog, kardiolog i neurolog zdiagnozowali u odwołującej:

- przewlekłą nieomogę czynnościowo- bólową kręgosłupa C,
- stan po artroskopii kolana lewego z zespołem bólowym,
- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z zespołem bólowym,
- chorobę niedokrwienną serca,
- żylaki obu podudzi,
- nadciśnienie tętnicze.

W oparciu o przeprowadzone badanie oraz wyniki badań specjalistycznych uznali, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

W uzasadnieniu opinii podali, że u badanej występuje ograniczenie ruchomości kręgosłupa (próba B-M 3 cm, ograniczenie zgięcia do boków o 15°), napięcie mięśni przykręgosłupowych i bolesność przy ruchach głowy w maksymalnym zakresie. Stopień ograniczenia ruchomości oraz zmiany anatomiczne nie powodują znacznej dysfunkcji kręgosłupa C i nie uzasadniają orzeczenia niezdolności do pracy. W odcinku lędźwiowym kręgosłupa stwierdza się napięcie mięśni przykręgosłupowych i ograniczenie ruchomości.

W całym kręgosłupie (C, Th, L-S) występują zmiany zwyrodnieniowo- deformacyjne z ograniczeniem ruchomości i napięciem mięśni przykręgosłupowych, ale w badaniu neurologicznym brak jest odruchów patologicznych czy objawów ubytkowych. Odruchy kolanowe, skokowe, objaw Mackiewicza i Lassegue'a nie potwierdzają patologii neurologicznej. W badaniu internistycznym nie stwierdza się zmian powodujących dysfunkcję ze strony układu krążenia, co uzasadniałoby orzeczenie niezdolności do pracy. Żylaki kończyn dolnych występują bez cech niewydolności obwodowej, bez obrzęków na podudziu i bez zmian pozakrzepowych. Na kończynach górnych nie stwierdzono cech znacznego stopnia zespołu cieśni nadgarstka (objaw Tinela obustronnie ujemny), cech zaników mięśniowych czy zaburzeń czucia.

dowód:

- opinia sąдово- lekarska z dnia 29.01.2013 r.- k. 8-10,

Sąd w całości podzielił opinię biegłych sądowych chirurga ortopedy- traumatologa, kardiologa i neurologa, uznając, że zawiera ona kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu organizmu odwołującej, a nadto uwzględnia wpływ rozpoznanych u niej schorzeń na zdolność do pracy. Sąd uznał, iż charakterystyka schorzeń została przez biegłych oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem osób sporządzających opinię. Dlatego też, Sąd podzielił wnioski biegłych sądowych odnośnie zdolności badanej do pracy zarobkowej. Zauważyć przy tym trzeba, że opinia wydana została przez biegłych sądowych o specjalnościach adekwatnych do schorzeń zdiagnozowanych u wnioskodawczynie. Nadto podkreślić należy, iż opiniujący

w sprawie biegli swoje ustalenia i wnioski wywiedli po szczegółowej analizie całości dokumentacji medycznej oraz badaniu odwołującej.

W piśmie procesowym z dnia 13 marca 2013 r. odwołująca zakwestionowała wydaną w sprawie opinię, podnosząc, że nie uwzględnia ona wszystkich okoliczności. Jak wskazała, ocena jej stanu zdrowia jest ogólnikowa i nie ma oparcia w przedłożonej dokumentacji medycznej oraz w wynikach badania lekarskiego. Podniosła ponadto, że leczy się z powodu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa i pozostaje w leczeniu ortopedycznym w związku ze schorzeniem lewego stawu kolanowego, które w połączeniu z chorobą kręgosłupa powoduje u niej ciągle nasilenie dolegliwości bólowych. Leczy się także okulistycznie i endokrynologicznie.

W ocenie Sądu, zarzuty te nie zasługiwały na uwzględnienie. Samo bowiem pozostawanie w leczeniu z powodu pewnych schorzeń czy dolegliwości nie przekłada się automatycznie na istnienie niezdolności do pracy.

Nie nasuwały bowiem wątpliwości zarówno fachowość biegłych sądowych, jak i rzetelność przeprowadzonego przez nich badania. Opinia w sposób przejrzysty obrazuje stan zdrowia ubezpieczonej. Odpowiada też na wszystkie istotne pytania, w pełni realizując dyspozycję Sądu wyrażoną w sentencji postanowienia o powołaniu biegłych sądowych. Biegli ci na podstawie osobistego badania odwołującej, które przeprowadzone zostało dokładnie, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie standardami oraz dogłębnej analizy dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach rentowych, dokonali prawidłowego rozpoznania i sformułowali ostateczne wnioski, które Sąd w pełni podziela. W niniejszej sprawie biegli sądowi dokonali oceny stanu zdrowia badanej z punktu widzenia kryteriów określonych dyspozycją art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Wyraźnie wskazali, że obecny stan zdrowia badanej nie uzasadnia niezdolności do pracy zarobkowej.

W tym miejscu zauważyć jedynie należy, że w piśmie procesowym z dnia 13 marca 2013 r., zawierającym zarzuty do opinii biegłych sądowych, wnioskodawczyni powtórzyła argumenty powołane w odwołaniu od zaskarżonej decyzji i nie odniosła się w sposób konkretny do poszczególnych stwierdzeń biegłych czy zapisów opinii. W takiej sytuacji twierdzenie, że opinia jest ogólnikowa stanowi zupełnie dowolną ocenę, która nie uwzględnia treści dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach organu rentowego oraz sposobu przeprowadzonego badania i jego wyników. Ocena ta nie może więc podważyć wniosków wynikających z opinii sądowno-lekarskiej sporządzonej przez lekarzy specjalistów, którzy przy wydaniu opinii bazowali na swoim długoletnim doświadczeniu zawodowym.

Uwzględniając powyższe, na podstawie tej właśnie opinii, ocenionej pozytywnie, zgodnie z kryteriami zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze, że okoliczności sporne zostały w sprawie dostatecznie wyjaśnione, na rozprawie w dniu 27 marca 2013 r. Sąd oddalił wniosek dowodowy odwołującej o dopuszczenie w sprawie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych sądowych, uznając, że nie wniosłoby to niczego nowego do sprawy, zmierzając jedynie do przewłoki postępowania. Należy w tym miejscu podkreślić, że biegli dysponując całością dokumentacji medycznej złożonej w aktach organu rentowego nie widzieli konieczności opiniowania w niniejszej sprawie przez biegłych innych jeszcze specjalności, a zajęcie stanowiska przez biegłych w tej kwestii było objęte zakresem postanowienia tutejszego Sądu (k. 6). Zauważyć również trzeba, że sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia dowodów w celu ustalenia niezdolności do pracy, która miała powstać po wydaniu zaskarżonej odwołaniem decyzji odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Biegli sądowi, przeprowadzający na zlecenie sądu badanie stanu zdrowia ubezpieczonego, nie zastępują lekarza orzecznika ani komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jedynie zgodnie z posiadaną przez nich wiedzą specjalistyczną poddają merytorycznej ocenie trafność wydanego orzeczenia o zdolności do pracy lub jej braku (por. wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012 r., II UK 79/11, LEX nr 1130387).

Pozostałe okoliczności sprawy uznał Sąd za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie zostały uznane przez Sąd za wiarygodne.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istotą sporu w sprawie było ustalenie, czy i w jakim stopniu odwołująca M. C. jest niezdolna do pracy oraz kiedy powstała niezdolność do pracy.

Stosownie do treści art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z dyspozycją art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W myśl dyspozycji ust. 2 powołanego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast stosownie do ust. 3, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Równocześnie w myśl art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania tej zdolności uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy.

Jak wynika z wydanej w sprawie opinii biegłych sądowych chirurga ortopedy- traumatologa, kardiologa i neurologa, odwołująca, pomimo stwierdzonych u niej schorzeń w postaci przewlekłej niedomogi czynnościowo- bólowej kręgosłupa C, stanu po artroskopii kolana lewego z zespołem bólowym, zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa lędźwiowego z zespołem bólowym, choroby niedokrwiennej serca, żylaków obu podudzi oraz nadciśnienia tętniczego, nie jest osobą niezdolną do pracy.

Skoro więc zaskarżona przez odwołującą decyzja ZUS Oddział w T. z dnia 2 października 2012 r. była zasadna, jej odwołanie od tej decyzji należało oddalić, przyjmując jako podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia art. 57 ust. 1-2 i art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Procesową przesłankę rozstrzygnięcia stanowił przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.